

HỒI 20

Gió Thổi Mây Bay

L

oạn Thạch lâu, một bãi đá lổm chổm đầy cạnh sắc như bảo đao bảo kiếm mà chỉ một chút sơ suất có thể rọc nát chân bất cứ ai giẫm lên nó.

Lão Dụ ngồi trên một phiến đá, trước mắt là hai vò rượu đầy. Lão như người nhàn du, độc ẩm ngắm nhìn buổi hoàng hôn xa rời thế sự.

Tử nhân xuất hiện trên một miếng ván lướt vùn vụt qua bãi đá lổm chổm, rồi nhắc người lướt lên phiến đá, ngồi đối diện với lão Dụ.

Hai người đối mắt nhìn nhau.

Lão Dụ vuốt hàm râu lổm chổm nhìn Tử nhân từ tốn nói:

- Cuối cùng lão đệ cũng đã xuất hiện.
- Lão huynh đã hẹn, Phùng mỗ không đến không được.
- Chúng ta cùng uống chứ?
- Phải uống rồi.

Hai người cùng dốc vò rượu tu ừng ực một hơi dài rồi cùng đặt vò rượu xuống phiến đá.

Tử nhân nhìn lão Dụ ôn nhu nói:

- Lão huynh nhận xét Đường Thấm như thế nào?
- Đã rời Trung Nguyên đi vào tử giới.
- Y quay về chứ?

- Ta cũng không biết y có quay về được hay không, chưa một ai ra Tử Vong đảo mà quay về.

- Phùng Tử Hầu tin Đường Thấm sẽ quay về. Phùng Tử Hầu không trả được hận mà võ lâm cũng sẽ diệt vong.

- Phùng Tử Hầu sẽ trao nửa mảnh Kim đồ của Bạch Vân trang cho lệnh chủ Tử Vong.

Phùng Tử Hầu gật đầu:

- Đó là sự lựa chọn duy nhất mà Phùng Tử Hầu phải chọn. Thiên Thiên đã ở trong tay lệnh chủ Tử Vong Kỳ.

Lão Dụ giọng cười, lão bung vò rượu chào đón trước:

- Uống.

Hai người lại dốc vò rượu tu ừng ực, đặt vò rượu xuống bàn Phùng Tử Hầu nhìn lão Dụ.

- Lão huynh có ý gì khi hẹn Phùng Tử Hầu đến Loạn Thạch Lầu.

- Có nhiều chuyện mà ta muốn hỏi Phùng Tử Hầu.

- Lão huynh hỏi đi.

- Đệ đã truyền võ công Chỉ Kiếm cho Thiên Thiên?

Phùng Tử Hầu gật đầu.

- Không sai, chính Phùng Tử Hầu đã truyền Chỉ Kiếm cho Thiên Thiên. Có những lý do mà Phùng Tử Hầu phải làm như vậy.

Lão huynh có thể nghiệm ra những lý do đó, thứ nhất đệ muốn đánh động lệnh chủ Tử Vong Kỳ. Có người đối kháng lệnh chủ tức lệnh chủ sẽ phải tìm một người khác để đối phó. Đường Thấm mới có cơ hội ra ngoài Tử Vong đảo.

Phùng Tử Hầu gật đầu.

- Đường Thấm sẽ là chìa khóa mở toang những bí mật của võ lâm, những bí mật mà bấy lâu nay bị Tử Vong Kỳ che khuất.

- Đệ muốn trả thù cho lệnh chủ Tử Vong Kỳ.

- Đúng, Phùng Tử Hầu là phế nhân. Tư Linh Tố bị vùi dập, đệ không dám gặp nàng trong bộ lột phế nhân này.

- Ta hiểu tâm trạng của đệ.

Lão Dụ bung vò rượu dốc lên miệng uống. Lão tu một hơi dài rồi đặt vò rượu xuống bên cạnh.

Lão nhìn vào mắt Phùng Tử Hưu.

- Lão huynh muốn hỏi về điều này.

- Phùng Tử Hưu đang nghe, lão huynh cứ hỏi, tất cả những gì lão huynh muốn biết đệ sẽ nói.

- Được... tại sao đệ lệnh cho Thiên Thiên giết Lục Y Phụng?

Phùng Tử Hưu sững sờ, y quay sang nhìn lão Dụ bằng ánh mắt bàng hoàng và ngờ ngác.

Phùng Tử Hưu lắc đầu.

- Phùng Tử Hưu không hiểu ý của huynh. Phùng Tử Hưu chưa bao giờ lệnh cho Thiên Thiên sát tử Lục Y Phụng.

Lão Dụ nhíu mày.

- Lạ thật... đệ không lệnh cho Thiên Thiên ư?

Phùng Tử Hưu lắc đầu.

- Không. Lục Y Phụng là đệ muội của sư tôn. Sao đệ có thể lệnh Thiên Thiên làm điều đó được.

Phùng Tử Hưu lắc đầu.

- Giết Lục Y Phụng đâu có được gì, huống chi đệ biết Lục Y Phụng như ngọn đèn sắp tắt.

Y buông tiếng thở dài.

- Lục Y Phụng lại là thực nữ trong sáng kia mà. Lục Y Phụng đáng được hưởng những gì tốt đẹp nhất trong cuộc đời này.

- Chuyện này thật là lạ.

- Lão huynh nói lạ là thế nào?

- Thiên Thiên đã dụng tuyệt công Chỉ Kiếm của đệ, lấy mạng phụ phụ Thủy Hồ trại chủ và toan lấy mạng Lục Y Phụng.

Phùng Tử Hưu nhíu mày.

- Thiên Thiên không hề nói chuyện này với đệ.

- Chính vì thế mà lão huynh phải tìm Phùng Tử Hưu. Khi lão huynh phát hiện Thiên Thiên là Tử nhân kim diện lại dụng tuyệt công Chỉ Kiếm. Ta đã nghiệm ta Thiên Thiên là hậu nhân của Phùng Tử Hưu.

- Thiên Thiên và Đường Thấm chỉ biết đệ là Tử nhân chứ không phải Phùng Tử Hưu Tử Vong Sứ.

- Thiên Thiên cũng không biết đệ là hung thủ tàn sát Bạch Vân trang.

- Thiên Thiên hiện ở trong tay lệnh chủ rồi, có lẽ nàng đã biết. Lệnh chủ Tử Vong Kỳ sẽ nói với Thiên Thiên. Với sự thật này lệnh chủ Tử Vong Kỳ hi vọng sẽ lấy được nửa miếng Kim đồ của Bạch Vân trang.

Lão Dụ vượt râu buông tiếng thở dài lão bung vò rượu lơ dềnh nhìn buổi hoàng hôn. Lão Dụ chia vò rượu về phía Phùng Tử Hưu.

- Chúng ta uống đi.

- Mời lão huynh.

Hai người cùng dốc vò rượu tu luôn một hơi dài. Lão Dụ đặt vò rượu xuống bên cạnh.

- Đệ sẽ làm gì sắp tới?

Phùng Tử Hưu gượng cười rồi nói:

- Những gì cần làm Phùng Tử Hưu đã làm rồi, nhưng do Tử Vong Kỳ, có lẽ đệ không làm được, xét cho cùng thì cũng không thoát khỏi chiếc bóng Tử Vong Kỳ đó. Phùng Tử Hưu cũng không thể chờ đợi được thị chúng thời khắc Tử Vong Kỳ diệt vong.

- Ta đoán không lầm... đệ kỳ vọng vào Đường Thấm.

- Đường Thấm chính là người đệ lựa chọn. Ngoài Đường Thấm ra đệ không còn lựa chọn được ai, nên mới buộc y đến võ quán Trùng Hưng để gặp lão huynh. Cuối cùng thì y đã đặt chân vào tử giới.

- Nước cờ của Phùng Tử Hưu đi cũng khá lăm đó. Nhưng có một điều Phùng Tử Hưu chưa nghiệm tới. Nếu Phùng Tử Hưu biết đánh cờ thì người ta cũng biết đánh cờ. Thậm chí còn là tay cờ cao hơn đệ. Để vào một cuộc cờ thì ai con cờ chính trong tay để đối phó lẫn nhau.

Phùng Tử Hưu buông tiếng thở dài, y nhìn lão Dụ.

- Đệ chưa phải là người đánh cờ đâu, mà chỉ là một con cờ trong tay người ta. Khi con cờ này không dùng được nữa thì phải loại nó ra khỏi bàn cờ.

Lão Dụ vuốt hàm râu lồm chồm nhướn mày nói:

- Nếu không có chuyện gì xảy ra thì Phùng Tử Hưu mãi mãi vẫn chỉ là con cờ.

- Con cờ đó đã bị loại khỏi bàn cờ.

Lão Dụ cướp lời Phùng Tử Hưu:

- Và trở thành người đánh cờ.

Phùng Tử Hưu gượng cười.

Y dốc vò rượu tu luôn một hơi dài. Đặt vò rượu xuống Phùng Tử Hưu nhìn lão Dụ nói:

- Mọi sự thay đổi nhanh quá, Phùng Tử Hưu nghiệm lại cứ ngỡ như một giấc mộng phù phiếm vừa trải qua tâm thức của mình. Mới hôm nay đây Phùng Tử Hưu còn là Tổng đàn chủ Tử Vong Kỳ, rồi nhanh chóng biến thành một phế nhân.

Lão Dụ nhìn Phùng Tử Hưu.

- Đệ trở thành một phế nhân bởi không muốn làm con cờ trong tay người khác. Đệ muốn thoát ra khỏi bàn cờ người ta đã bày sẵn.

- Chết chóc và đau thương khiến Phùng Tử Hưu chán nản và muốn rời bỏ tất cả để tìm cuộc sống bình an của một kẻ tầm thường. Nhưng cái gì bình thường nhất chẳng bao giờ đến với Phùng Tử Hưu.

- Cái sai của đệ là đi trước người ta một bước khi cuộc cờ chưa tàn.

- Chờ cuộc cờ tàn thì chắc đệ cũng tàn theo ván cờ.

- Nếu tất cả mọi người là những con cờ thì ván cờ này tàn, tất cả sẽ tàn theo.

Lão Dụ bê vò rượu.

- Uống đi.

Hai người cùng dốc vò rượu lên miệng uống. Trông hai người uống rượu ngỡ như họ uống nước thì đúng hơn. Chẳng ai có cách uống rượu như họ ngoại trừ những người có hoài bão nhưng chẳng bao giờ thực hiện được hoài bão kia bởi lực bất tòng tâm. Đặt vò rượu xuống trước mặt, Phùng Tử Hưu nhìn lão Dụ.

- Lão huynh... Phùng Tử Hưu chọn Đường Thâm đúng chứ?

Lão Dụ nhìn vào mắt Phùng Tử Hưu.

- Đúng hay không còn do định số mà tạo hóa đã an bài, nhưng ít ra Phùng Tử Hưu đã chọn được một gia sư có tâm đạo làm người.

- Nghe được lời nói này, Phùng Tử Hưu cũng đã an tâm phần nào về sự lựa chọn của mình.

Phùng Tử Hưu mỉm cười rồi nói tiếp:

- Phùng Tử Hưu đã chấp nhận làm một con cờ để tạo dựng ra một cao thủ đánh cờ.

Lão Dụ vuốt cằm:

- Thực hiện mục đích trả thù của đệ.

- Trả thù... chỉ trả thù thôi không đúng, mà phải nói là đòi lại sự công bằng cho tất cả những người mang chương nghiệp như Phùng Tử Hưu.

Lão Dụ nhìn Phùng Tử Hưu.

- Phùng Tử Hưu sẽ làm gì sắp tới.

- Một nước cờ dành riêng cho Phùng Tử Hưu.

Y nói rồi thò tay qua ngực áo rút mảnh Kim đồ chìa qua tay lão Dụ.

- Mảnh Kim đồ của Bạch Vân trang.

- Sao đệ không giữ nó để đổi lấy Thiên Thiên.

Phùng Tử Hưu lắc đầu, y nghiêm giọng nói:

- Mậu Tương Phi Bạch Vân Trang chủ đã trao nửa mảnh Kim đồ này cho Thiên Thiên đưa đến Giang Tô cho Đường Thấm. Phùng Tử Hưu đến Giang Tô bởi thấy bức thư pháp mà Đường Thấm để lại trong sảnh đường của Bạch Vân trang. Nếu như Phùng Tử Hưu hưởng được sự công bằng thì hôm nay mảnh Kim đồ này đã thuộc về lệnh chủ Tử Vong Kỳ. Đường Thấm không thể làm người được lựa chọn và Thiên Thiên không phải là Tử nhân kim diện, hai người đó đã chết.

Y buông tiếng thở dài.

Nhìn lão Dụ, Phùng Tử Hưu nói tiếp:

- Lão huynh, huynh chờ Đường Thấm quay về mà trao mảnh Kim đồ này cho y. Chính y chứ không ai khác sẽ đem mảnh Kim đồ này đổi lấy mạng của Thiên Thiên.

Lão Dụ bung vò rượu tu luôn một hơi dài rồi nhìn Phùng Tử Hưu.

- Được... huynh sẽ trao lại cho Đường Thấm.

Phùng Tử Hưu ôm quyền:

- Lão huynh... hãy nhận một xá cảm kích của Phùng Tử Hưu.

Lão Dụ khoát tay:

- Ta không nhận.

Lão Dụ chìa vò rượu đến trước.

- Uống cạn vò rượu này, xem như đã đủ lễ của Phùng Tử Hưu đối với lão Dụ này.

- Được...

Hai người cùng dốc vò rượu tu ừng ực cho đến khi cạn sạch rượu trong vò.

Phùng Tử Hưu mỉm cười:

- Lão huynh... hi vọng chúng ta sẽ gặp lại.

- Phùng Tử Hưu có nhắn gì với Đường Thấm không?

Phùng Tử Hưu gượng cười rồi nói:

- Được làm người đã khó, để thành người còn khó hơn. Đường Thấm là một gia sư nổi tiếng của Giang Tô, mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng Đường Thấm sẽ nghiệm ra câu nói này của đệ.

Lão Dụ gật đầu.

- Lão huynh sẽ nói với Đường Thấm.

- Lão huynh bảo trọng.

Phùng Tử Hưu nói rồi lướt mình xuống tấm ván, y dùng hai tay tạo ra những luồng khí kinh đẩy tấm ván băng băng lướt trên những viên đá sắc cạnh rời khỏi Loạn Thạch lầu.

Phùng Tử Hưu đi rồi lão Dụ mới đứng lên. Lão chấp tay sau lưng ngắm nhìn vầng nhật mộ đang chìm dần xuống đường chân trời.

Lão Dụ chợt buông tiếng thở dài rồi lắc đầu.

- Nhân sinh thi triều lộ (Đời người như sương sớm).

00o

Phùng Tử Hầu ngồi trên chiếc ghế đặc chủng dành cho y có hai bánh xe. Y lăn hai bánh xe từ từ tiến về phía tòa lâu vàng rực phản chiếu ánh mặt trời. Đứng dọc theo hai bên con đường trải sỏi là hai hàng hắc y sứ, với vẻ mặt đăm đăm lạnh lùng và chẳng màng gì đến Phùng Tử Hầu. Y dùng chiếc ghế đặc chủng trước cửa tòa đại điện.

Bên trong tòa đại điện, Đồng Kiều Thiếu ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thiếp vàng ngay giữa chính điện. Đứng dọc theo hai bên đại điện là những cao thủ kim diện môn. Tất cả đều vận võ phục, khoanh tay trước ngực tợ những pho tượng võ sĩ nơi chốn đền đài.

Phùng Tử Hầu lắc hai bánh xe đưa cả chiếc ghế lăn y lên bậc tam cấp rồi tiến tới Kim điện. Đồng Kiều Thiếu dõi mắt quan sát Phùng Tử Hầu. Phùng Tử Hầu dùng chiếc ghế có bánh xe ngay dưới đài môn chủ. Y nhìn Đồng Kiều Thiếu.

Môn chủ Kim Diện môn vuốt râu cười khẩy.

- Bốn môn chủ nghe đâu người chẳng bao giờ xuất hiện trên cõi nhân sinh này nữa chứ?
- Nếu Phùng mỗ chết thì đã không đến đây.
- Người không chết, nhưng với ta xem như người đã chết.
- Bởi vì ta đã nhận án lệnh Tử Vong Kỳ.
- Người biết như thế à?
- Ít ra Phùng mỗ cũng đã từng là Tổng quản đàn chủ Tử Vong Sứ kia mà. Nếu ta nói không biết, thì đúng ta là một kẻ hồ đồ, hoặc giả ngây giả dại mà không biết.
- Người biết thế sao còn đến đây?
- Có ai nhận án lệnh Tử Vong Kỳ mà còn tồn tại được đâu, ta cũng tự biết điều đó.

Đồng Kiều Thiếu phá lên cười khanh khách, y vừa cười vừa nói:

- Tốt... tốt lắm.
- Môn chủ quá khen ta rồi, nếu môn chủ đứng vào tình cảnh của ta, môn chủ sẽ hành sự như thế nào?

Chân diện Đồng Kiều Thiếu sa sầm hấn lại.

Phùng Tử Hầu đứng dung nói:

- Môn chủ không làm như Phùng Tử Hầ này chứ?

- Bốn nhân không là người thì sao làm giống người được. Chiếu theo lệ của Tử Vong Kỳ, người nhận án lệnh Tử Vong, tự nguyện tìm đến cái chết thì sẽ nhận được đặc ân.

- Phùng mỗ ngõ đâu môn chủ quên điều đó chứ?

Đồng Kiều Thiều cười khẩy rồi nói:

- Nếu bốn nhân quên, Phùng Tử Hầ sẽ cười vào mũi ta, không chừng khi đã xuống âm tào địa phủ người vẫn giận bốn nhân. Bốn môn chủ biết người muốn đặc ân gì.

Đồng Kiều Thiều không cần Phùng Tử Hầ mở lời mà vỗ tay một tiếng, Tư Linh Tố trong bộ cánh trắng toát được hai ả a hoàn diu ra.

Đồng Kiều Thiều nhìn Phùng Tử Hầ. Hấn nhát nhéo nói:

- Người cần Tư Linh Tố.

Phùng Tử Hầ không đáp Đồng Kiều Thiều mà đổi mắt nhìn Tư Linh Tố.

Ánh mắt của tử nhân Phùng Tử Hầ đượm vẻ buồn mênh mông và ưu uẩn. Tư Linh Tố nhìn y và thả bước chậm rãi đến bên Phùng Tử Hầ.

Hai người đối mặt nhìn nhau.

- Phùng Tử Hầ ca.

Phùng Tử Hầ mỉm cười từ tốn nói:

- Cuối cùng thì ta và nàng cũng gặp lại nhau.

- Sao huynh còn sống mà không tìm đến Tư Linh Tố?

- Phùng Tử Hầ là phế nhân. Và có quá nhiều việc để làm trước khi gặp lại Tư Linh Tố.

Buông một tiếng thở dài, Phùng Tử Hầ nói:

- Tư Linh Tố... trong cuộc đời này ta có duyên nhưng lại không có nợ với nàng. Hãy tha thứ cho Phùng Tử Hầ. Cho dù phải rời cảnh giới này, ta cũng không bao giờ quên nàng. Nếu có kiếp sau Phùng Tử Hầ sẽ bồi đáp lại tất cả cho nàng.

Lời nói này của Phùng Tử Hầ tạo ngay ra hai dòng lệ trào ra khóe mắt của Tư Linh Tố.

Nàng nghẹn ngào nhìn hấn.

- Phùng Tử Hầ đại ca...

Phùng Tử Hầ từ tởn nói:

- Tư Linh Tổ đừng khóc, nước mắt không giúp gì được cho ta và nàng cả. Chúng ta phải chấp nhận một thực tại. Cho dù thực tại đó có đau lòng và tàn nhẫn với ta và nàng.

Y gượng cười.

- Người ta đi tìm danh vọng, quyền lực đã khó, còn ta và nàng đi tìm một cuộc sống bình thường càng khó hơn. Hi vọng rằng sẽ có một kiếp sau của ta và nàng. Một kiếp sau thanh thản và an bình.

Hai người đối nhãn nhìn nhau, ánh mắt của Phùng Tử Hầ lẫn Tư Linh Tổ là nỗi buồn u uẩn và da diết.

Tư Linh Tổ gượng cười, rồi nói:

- Phùng Tử Hầ đại ca... sẽ có kiếp sau chứ?

Phùng Tử Hầ gật đầu.

- Ta tin, nếu chúng ta có tình yêu chân thành thì sẽ có kiếp sau để ta bồi đắp cho nàng.

- Tư Linh Tổ mãi nguyện rồi.

Nàng nhìn Phùng Tử Hầ mỉm cười.

- Tư Linh Tổ cũng hy vọng kiếp sau để làm nương tử để nâng khăn sửa túi cho Phùng đại ca.

Phùng Tử Hầ gật đầu.

Tư Linh Tổ nhìn gã:

- Thiếp đợi chàng.

Nói rồi nàng lao đầu đến cột đá nện đầu mình vào cột.

"Bốp..."

Tư Linh Tổ từ từ nhìn lại Phùng Tử Hầ. Máu từ trán nàng rỉ ra và chân nàng từ từ quy xuống nhưng nụ cười mãi nguyện vẫn đọng trên hai cánh môi của nàng.

Phùng Tử Hầ nhìn Tư Linh Tổ bằng ánh mắt ngây dại, thất thần. Trong đáy ánh y biểu lộ một nỗi đau khôn tả. Tất cả nỗi đau dày xéo y đều dồn vào ánh mắt để tiễn đưa người yêu thương bước qua cảnh giới hư ảo.

Tư Linh Tổ đổ gục xuống sàn đại đường kim diện môn.

Cái chết quyền sinh của Tư Linh Tố khiến Đồng Kiều Thiếu cũng sững sờ. Y chau mày.

Buông một tiếng thở dài, Đồng Kiều Thiếu nói:

- Thật là xúc động.

Nhìn lại Phùng Tử Hào, Đồng Kiều Thiếu nhát nhéo nói:

- Xem như duyên ương đã gãy cánh. Một người đã đi, một người còn ở lại, không biết Phùng Tử Hào sẽ làm việc gì kế tiếp đây. Giao thủ với ta một trận để bước theo người tình của mình chứ?

Phùng Tử Hào lắc đầu.

- Tư Linh Tố đã đi xem như nàng đã thoát khỏi cảnh đời ô trọc này.

- Thế còn ngươi?

- Phùng mỗ tất cũng sẽ đi, nhưng không đi trong sát chiêu của môn chủ, mà ta sẽ rời bỏ cõi tục nhân này bởi sát chiêu của Thiên Thiên.

- Tại sao ngươi đòi hỏi điều đó?

- Có vay thì có trả. Nói đúng hơn là sự rũ bỏ tất cả những oan trái trong cõi tục sinh này.

- Nếu như ta không chấp nhận điều đó thì sao?

- Thiên Thiên do ta huấn luyện mà thành một tử nhân kim diện. Nàng đã thề sẽ giết đến gã kim diện nhân cuối cùng. Nay sự thật về huyết án Bạch Vân trang đã phơi bày. Ta chính là hung thủ tàn sát Bạch Vân trang. Thiên Thiên được trả thù rửa hận, xem như mọi sự kết thúc, các ngươi được lợi mà.

Đồng Kiều Thiếu nói:

- Cái lợi gì nào?

- Xem như oán thù giữa Thiên Thiên và Kim diện môn được hóa giải. Sao không có lợi chứ?

Đồng Kiều Thiếu phá lên cười khanh khách.

Nghe tiếng cười của Đồng Kiều Thiếu, chân diện của Phùng Tử Hào sầm lại lộ vẻ bất nhẫn.

Y miễn cưỡng nói:

- Phùng mỗ nói không đúng sao ngươi cười?

- Nghe ngươi nói, bốn nhân nghĩ Kim diện môn sợ nha đầu Thiên Thiên chứ hận thù của Thiên Thiên bốn nhân nào có quan tâm đến. Thiên Thiên đang ở trong tay bốn nhân. Muốn hóa giải hận thù đó quá dễ.

Y lia hữu thủ ra trước mặt.

- Thế là xong.

Hừ nhạt một tiếng, Đồng Kiều Thiểu nói:

- Bốn môn chủ cần Kim đồ của Mậu Tương Phi.

Đồng Kiều Thiểu vỗ tay một tiếng. Bốn gã hắc y nhân khiêng một cây thập ác, trên đó Thiên Thiên bị trói cứng vào cây thập ác đó.

Phùng Tử Hào nhìn Đồng Kiều Thiểu.

- Môn chủ muốn gì?

- Mảnh Kim đồ của Bạch Vân trang đổi lấy cái mạng nhỏ của nha đầu Mậu Thiên Thiên.

Thiên Thiên nhìn Phùng Tử Hào.

Phùng Tử Hào lăn chiếc ghế đặc chủng có hai bánh xe đến trước mặt Thiên Thiên. Nàng nhìn y rồi ngoảnh mặt chỗ khác.

Thái độ của nàng khiến Phùng Tử Hào buông tiếng thở dài, Phùng Tử Hào từ tốn nói:

- Thiên Thiên... Phùng Tử Hào ta biết phải trả lại cho Bạch Vân trang những gì, có vay có trả, ta không nề hà. Ta chỉ muốn nói với Thiên Thiên dù bất cứ chuyện gì xảy ra trên cõi võ lâm giang hồ thì Tử Vong Kỳ cũng phải bị hủy diệt.

Thiên Thiên nhìn lại Phùng Tử Hào bằng ánh mắt cay độc và hận thù.

- Đó là chuyện ân oán tranh đoạt của các người, nhưng nợ máu của Mậu gia thì tôn giá phải trả.

- Ta biết, làm con thì phải đòi nợ lại máu cho song đường.

Y xoay chiếc ghế đối mặt với Đồng Kiều Thiểu.

- Môn chủ Đồng Kiều Thiểu... ngươi muốn Kim đồ của Bạch Vân trang, nhưng tiếc Phùng mỗ lại không giữ nó. Nếu môn chủ muốn lấy mạng Thiên Thiên thì đừng bao giờ tìm

lại được Kim đồ của Bạch Vân trang. Kim đồ kia sẽ có người mang đến để đổi lấy cái mạng của Thiên Thiên. Còn bây giờ hãy để Thiên Thiên trả thù, trả hận cho song đường mình.

- Sẽ có người đưa Kim đồ đến đổi lấy Thiên Thiên ư?

- Phùng mỗ cam đoan với người.

- Vậy người đã chấp nhận bước vào tử lộ rồi à?

- Đúng, nhưng chỉ nhận cái chết bởi tay của Thiên Thiên.

- Rất khí khái, rất quân tử, nhưng bốn môn chủ đâu cho người làm người khí khái, làm người quân tử.

Đồng Kiều Thiếu nói dứt lời chỉ tay xuống Phùng Tử Hầu.

- Giết hẳn đi, phanh thây hẳn ra.

Ba gã hắc y nhân bước ra, vung kiếm chém tới Phùng Tử Hầu, kiếm của ba người đó vừa vung lên thì ba đạo chỉ kiếm nhanh hơn chớp mắt từ Phùng Tử Hầu cắt ra. Ba thân người đổ sầm xuống sàn gạch đại sảnh Kim Diện môn.

Thủ pháp phát động chỉ kiếm của Phùng Tử Hầu cực kỳ nhanh và đầy uy lực sát nhân khiến Đồng Kiều Thiếu cũng giật mình.

Phùng Tử Hầu nhìn lại Đồng Kiều Thiếu.

- Ta đã nói rồi... ta chỉ có thể đền mạng cho Thiên Thiên mà thôi.

Đồng Kiều Thiếu cười khẩy rồi nói:

- Một phế nhân như người có thể náo loạn Kim Diện môn của bốn môn chủ sao?

Y nói dứt câu giữ mạnh ống tay áo.

Bọn hắc y nhân như lũ sói ào ào xông đến Phùng Tử Hầu.

Phùng Tử Hầu khiến chiếc ghế có hai bánh xe xoay tít như bông vù. Đồng thời phát tác chỉ kiếm. Chỉ kiếm Phùng Tử Hầu phát ra hoàn toàn khác với Mậu Thiên Thiên. Nó tựa như một màn lưới tầm sét chết chóc hướng thẳng đến bọn hắc y nhân.

Thấy người đổ xuống hết lớp này lại đến lớp khác. Một cuộc huyết sát kinh thiên động địa mà đến quỷ thần cũng phải hãi hùng.

Chỉ trong chớp mắt đã không có dưới mười thân người nằm la liệt khắp đại sảnh vây quanh Phùng Tử Hầu.

Chỉ kiểm sát nhân của Phùng Tử Hầu khiến bọn hắc y nhân bất giác không xông tới nữa mà đứng đực ra.

Phùng Tử Hầu nhìn Đổng Kiều Thiều.

- Sao... đến lượt môn chủ đối phó với gã phế này chứ?

Đổng Kiều Thiều đánh mặt lại. Y ngửa mặt cười khàn khạch.

- Khi chó bị dồn vào ngõ cụt nó trở nên hung tợn khác thường.

- Đổng Kiều Thiều... người nói đúng rồi đó.

Phùng Tử Hầu cười khẩy rồi nói:

- Đến lượt Đổng môn chủ phải tự tay bắt chó đó.

Lời còn đọng trên miệng Phùng Tử Hầu thì Mạch Kiếm Tùng xuất hiện từ ngoài cửa chậm rãi tiến vào. Y vừa đi vừa nói:

- Mạch mỗ thay chủ nhân thực thi án lệnh Tử Vong Kỳ.

Giọng nói nhạt nhẽo của Mạch Kiếm Tùng buộc Phùng Tử Hầu phải nhìn lại.

Đổng Kiều Thiều cau mày, vẻ ngạc nhiên và thắc mắc lộ rõ từng nét trên khuôn mặt của họ Đổng.

Phùng Tử Hầu nhìn Mạch Kiếm Tùng, y nhếch môi cười nửa miệng.

- Người là kẻ được lựa chọn để thay chỗ của Phùng mỗ.

- Không sai.

- Thế thì hãy xuất thủ đi.

Mạch Kiếm Tùng xoay tròn đôi bản thủ. Từ đôi bản thủ của y xuất hiện hai luồng xoáy khí lạ thường và quái dị.

Thấy hai luồng xoáy khí đó, Phùng Tử Hầu chau mày, đánh mặt. Y liền bắt ấn quyết chỉ kiếm, hai tay đặt trước ngực với hai ngón chỉ khép vào nhau.

Mạch Kiếm Tùng gằn giọng hú lên một tiếng. Cùng với tiếng hú đó sau lưng y xuất hiện ngay một vòng xoáy kinh khổng lồ, bức tường xoáy đó như một tấm vách để Mạch Kiếm Tùng làm điểm tựa rồi đẩy hai luồng xoáy khí hướng thẳng đến Phùng Tử Hầu.

Mạch Kiếm Tùng phát động chương công thì Phùng Tử Hầu cũng phát tác chỉ kiếm đón thẳng, đỡ thẳng.

“Ầm...”

Hai đạo chỉ kiếm của Phùng Tử Hầu gãy vụn tan vào hư vô trong khi hai đạo xoáy khí của Mạch Kiếm Tùng vỡ thẳng vào người họ Phùng rồi đi xuyên phá tan thành tủa chiếc ghế đó.

Mạch Kiếm Tùng thu hồi nội lực, đứng chấp tay sau lưng.

Phùng Tử Hầu nhìn gã, nhếch môi gượng cười, rồi nói:

- Người rất xứng đáng thay vào chỗ của ta.

Y xoay chiếc ghế đối mặt với Thiên Thiên.

- Ta không thể trả nợ được cho Thiên Thiên. Có kiếp sau hội ngộ, nợ này ta sẽ trả.

Y nói rồi từ từ gục đầu xuống cầm trút hồn ra khỏi xác.

Phùng Tử Hầu đi rồi mà Đồng Kiều Thiếu vẫn còn sững sờ, y sững sờ không phải vì tận mục sở thị cái chết của Phùng Tử Hầu mà sững sờ và ngạc nhiên vì võ công thần kỳ của Mạch Kiếm Tùng.

Trong mắt Đồng Kiều Thiếu, Mạch Kiếm Tùng đã thay đổi, y không còn là Mạch Kiếm Tùng hôm nào nữa, mà đã là một Tử Vong Sứ thực sự.

- o O o -